

одно-то основаніе, то може да бжде друго-то, „отъ недѣйствительность-тж на основаніе-то небыва да ся заключава за недѣйствительность-тж на слѣдствіе-то,“ — и, отъ другж странж, ако има слѣдствіе, то потова още небыва да сждимъ, че ще е именно това основаніе, зачто-то може да бжде и друго; „отъ дѣйствительность-тж на слѣдствіе-то небыва да заключаваме за дѣйствительность-тж на основаніе-то“; напр. ако свѣщъ негори въ стаж-тж, то небыва още да кажемъ, че въ неж не е видѣло, такожде ако е въ стаж-тж видѣло, небыва по това да заключаваме, че въ неж гори свѣщъ, зачто-то свѣтлина-та може да произхожда отъ другж причинж. Ако подобни изводи ставать, то тін всякога заключавають слѣдствія *нерѣшишелны*, кон-то ся допущать или съ *ограниченіе* напр. „свѣщъ не гори слѣд. нѣма свѣтлинж, да излиза *отъ свѣщъ*“ или съ *вѣроятность*, напр. „въ стаж-тж е свѣтло. слѣд. *вѣроятно* е да гори въ неж-свѣщъ.“

§. 77.

Рѣшеніе-то на раздѣлительны-ты сжженія състоять или да ся утвърди единъ членъ, откакъ ся отвърлять другы-ты, или, да ся отрѣкжть другы-ты, откакъ ся утвърди единъ. Потова раздѣлительни-ти изводи бывать *отрицателно-утвърдишелни* и утвърдително-отрицателни.

Изясненіе: На право да ся стжпя отъ отрицаніе камъ утвържденіе, и отъ утвържденіе камъ отрицаніе у тѣхъ изводи има основаніе-то си на това, че членове-ти на раздѣлительны-ты сжженія всякога сж противоположни единъ на другы и оттова по закона за противорѣчіе, тін, като противоположности, немогжть да ся съвмѣщавать въ единъ сжщый прѣдмѣтъ, и слѣд. ако отъ двѣ противоположны бѣлѣжки има у единъ прѣдмѣтъ еднж